

РЕШЕНИЕ

№ 1194

гр. Варна, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 8 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ралица Райкова

при участието на секретаря Гергана Ж. Дженкова
като разгледа докладваното от Ралица Райкова Гражданско дело № 20223110112845 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявен от Н. К. Н. – П.а срещу „ЗАД А.“ АД кумулативно обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ и чл. 409 КЗ, вр. чл. 86 ЗЗД за заплащане на 1) сумата от 520,18 лв. (след допуснатото изменение на иска по реда на чл. 214, ал. 1 ГПК в о. с. з. на 31.03.2023 г.), представляваща разликата над признатото от застрахователя и изплатено застрахователно обезщетение в размер на 86,02 лв. по договор за имуществено застраховане за Застраховка „Каско“ и „Злополука“ по застрахователна полица № 0306ХО494613, действаща за периода от 28.08.2019 г. до 27.07.2020 г., за вреди от настъпило застрахователно събитие на 25.09.2019 г. в гр. Варна, ул. „Дойран“, на лек автомобил „Мини Купър“ с рег. № ***, за което е заведена щета № 13019030107509, и 2) сумата от 156,35 лв. (след допуснатото изменение на иска по реда на чл. 214, ал. 1 ГПК в о. с. з. на 31.03.2023 г.), представляваща мораторна лихва върху сумата за застрахователно обезщетение по щета № 13019030107509 за периода от 11.10.2019 г. до 26.09.2022 г., както и 3) сумата от 1298,88 лв. (след допуснатото изменение на иска по реда на чл. 214, ал. 1 ГПК в о. с. з. на 31.03.2023 г.), представляваща разликата над признатото от застрахователя и изплатено застрахователно обезщетение в размер на 357,92 лв. по договор за имуществено застраховане за Застраховка „Каско“ и „Злополука“ по застрахователна полица № 0306ХО494613, действаща за периода от 28.08.2019 г. до 27.07.2020 г., за вреди от настъпило застрахователно събитие на 31.03.2020 г. в гр. Варна на паркинг до ул. „Студентска“ № 13, на лек автомобил „Мини Купър“ с рег. № ***, за което е заведена щета № 13020030102102, и 4) сумата от 320,39 лв. (след допуснатото изменение на иска по реда на чл. 214, ал. 1 ГПК в о. с. з. на 31.03.2023 г.), представляваща мораторна лихва върху сумата за застрахователно обезщетение по щета № 13020030102102 за периода от 22.04.2020 г. до 26.09.2022 г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от подаване на исковата молба – 27.09.2022 г., до окончателното ѝ заплащане.

Твърди се в исковата молба, че за периода 28.07.2019 г. - 27.07.2020 г. лек автомобил „Мини Купър“, с рег. № ***, рама № WMWRC31030TH22219, двигател № W10B16A8D398R196, цвят - жълт/черен, собственост на ищцата бил застрахован при

ответника по застраховка „Каско“ и „Злополука“, за което била сключена Полица № 0306X0494613. Излага се, че по полицата била платена изцяло дължимата застрахователна премия, като общата застрахователна сума за автомобила е 4000 лв. Сочи се, че с оглед настъпили застрахователни събития и извършени оглед, заснемане и описание на щетите били заведени две щети. По щета № 13019030107509 бил направен опис на увредените детайли, а застрахователното събитие и вредите се изразявали в следното: на 25.09.2019 г. ищцата паркирала автомобила си на ул. Дойран в гр. Варна и след връщането си до автомобила установила, че е наранена предна лява врата, заден ляв панел ТЕ и заден ляв блен кант калник, като за да се възстановят се изисквали ремонт и боядисване. Навежда се, че застрахователят изплатил сумата от 86,02 лв., която е недостатъчна за ремонтване на автомобила. По щета № 13020030102102 бил направен опис на увредените детайли, а застрахователното събитие и щетата се изразявали в следното: докато автомобилът бил паркиран на паркинг до ул. „Студентска“ № 13 в гр. Варна до 31.03.2020 г., тъй като ищцата била в задължителна карантина поради Ковид 19, на 31.03.2020 г. установила увреждане на преден десен калник, преден десен блен кант калник, преден капак, заден десен панел ТЕ, външна ламарина таван, заден десен блен кант калник, облицовка /коруба/ ляво и дясно външни огледала. Сочи се, че по тази щета застрахователят изплатил сумата от 357,92 лв., която е недостатъчна за ремонтване на автомобила. Поддържа се, че ищцата е изпълнила всички свои задължения, като предпоставка за възникване на задължението на застрахователя за заплащане на реално дължимото застрахователното обезщетение, което да е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, въпреки което застрахователят не изплати обезщетение в дължимите размери. Ищцата уточнява, че за застрахователното събитие от 25.09.2019 г., за което била образувана щета № 13019030107509, уведомила застрахователя на 26.09.2019 г., а за застрахователното събитие от 31.03.2020 г., за което била образувана щета 13020030102102, на 06.04.2020 г. При тези съображения моли за уважаване на предявените искове и присъждане на сторените съдебни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор на исковата молба от ответника „Зад А.“ АД, в който се изразява становище за неоснователност на предявения иск. Отправя се искане за съединяване на производството по настоящото дело с гр.д. № 12844/2022 г. по описа на Районен съд – Варна, 31 с-в, на основание чл. 213 ГПК. Не се оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение между страните към датата на настъпване на инцидента, предявяването по доброволен ред на претенциите от страна на ищцата, по повод която са били образувани щетите под посочените номера. Поддържа се, че с оглед констатираните увреждания били определени и изплатени застрахователни обезщетения в размер на 86,02 лв. и 357,92 лв., отговарящи на действително настъпилите имуществени вреди. Навежда се довод, че изплащането на обезщетение в размер надвишаващ действителната стойност на вредите би довело до незаконосъобразно изплащане на по-високи обезщетения, респективно до неоснователно обогатяване, което е забранено от закона. Акцентираща се върху факта, че към датата на ПТП процесният автомобил е на повече от 17 години от датата на първа регистрация и цените за резервни части и материали следва да бъдат съобразени с този факт. Ответникът счита, че не съществува каквото и да било нормативно основание ремонтът на подобен автомобил да бъде извършен в официален сервиз на марката, където цените значително надвишават средните пазарни, както за вложените материали, така и ставката за труд, а освен това официалните сервиси на съответните марки не се ангажират с ремонти на автомобили, близки до края на своя естествен експлоатационен срок. Оспорва се размерът на исковите, като ответникът счита, че претендираните суми за извършването на ремонт на увредения автомобил е завишена и не отговаря на действително претърпените от ищцата вреди. По отношение на акцесорната претенция, предвид изразеното становище за неоснователност на главните искове, счита, че същата е неоснователна. В този смисъл моли за отхвърляне на предявените искове и присъждане на сторените съдебни разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, както и заключението по назначената съдебна автотехническа експертиза, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

Между страните е обявено за безспорно с Определение № 270/09.01.2023 г., в което е обективизиран проект на доклад по делото, приет за окончателен в о. с. з. на 31.03.2023 г., че между страните е сключен договор за Застраховка „Каско“ по застрахователна полица № 0306ХО494613, действаща за периода от 28.08.2019 г. до 27.07.2020 г. за притежавания от ищеца лек автомобил „Мини Купър“ с рег. № ***, както и че ищецът е предявил претенция към застрахователя на 26.09.2019 г. за заплащане на застрахователно обезщетение за настъпили вреди вследствие на ПТП, настъпило на 25.09.2019 г., по което е образувана щета № 13019030107509 и на ищеца е изплатено обезщетение в размер на 86,02 лв., и на 06.04.2020 г. претенция за заплащане на застрахователно обезщетение за настъпили вреди вследствие на ПТП, настъпило на 31.03.2020 г., по което е образувана щета № 13020030102102 и на ищеца е изплатено обезщетение в размер на 357,92 лв.

Тези правнорелевантни обстоятелства се установяват и от събраните по делото писмени доказателства – Полица № 0306ХО494613, Заявление за изплащане на обезщетение за вреди на МПС по щета № 13020030102102/06.04.2020 г. и Уведомление – декларация за щета по застраховка „Каско на МПС“ от 26.09.2019 г. Видно от представената застрахователна полица, уговорената между страните застрахователна сума по договора за имуществено застраховане „Каско“ на МПС е 4000 лв.

Установява се от представения Опис на щетите по претенция № 13019030107509 от 26.09.2019 г., че за настъпването на процесното застрахователно събитие от 25.09.2019 г. при застрахователя по договора за имуществено застраховане е образувана застрахователна преписка, назована „щета № 13019030107509“, като на посочената дата е извършен оглед на автомобила от представител на застрахователя, при който са констатирани повреди на следните детайли: предна лява врата, заден ляв панел ТЕ и заден ляв блен кант калник. Застрахователят определил застрахователно обезщетение в размер на 86,02 лв., като не се спори между страните, че същото е изплатено на ищеца.

Изяснява се от представения Опис на щетите по претенция № 13020030102102 от 06.04.2020 г., че за настъпването на процесното застрахователно събитие от 31.03.2020 г. при застрахователя по договора за имуществено застраховане е образувана застрахователна преписка, назована „щета № 13020030102102“, като на посочената дата е извършен оглед на автомобила от представител на застрахователя, при който са констатирани повреди на следните детайли: преден десен калник, преден десен блен кант калник, преден капак, заден десен панел ТЕ, външна ламарина таван, заден десен блен кант калник, облицовка ляво и дясно външни огледала. Застрахователят определил застрахователно обезщетение в размер на 357,92 лв., като не се спори между страните, че същото е изплатено на ищеца.

От допусната и неоспорена от страните САТЕ, извършила изследване въз основа на представените по делото доказателства и направено пазарно проучване, вкл. и обективизираните обстоятелства в описите, съставени от ответното дружество, се установява, че описаните в тези документи повреди е възможно да бъдат получени в паркирано състояние на процесния автомобил от неизвестно превозно средство или лице. Според заключението на САТЕ стойността на разходите, необходими за ремонт, вследствие на настъпилите щети на автомобила при застрахователното събитие от 25.09.2019 г., за което е образувана щета № 13019030107509, възлиза общо в размер на сумата от 606,20 лв. с ДДС, по средни пазарни цени към момента на настъпване на процесното застрахователно събитие. Установява се, е стойността на разходите, необходими за ремонт, вследствие на настъпилите щети на автомобила при застрахователното събитие от 31.03.2020 г., за което е образувана щета №

13020030102102, възлиза общо в размер на сумата от 1656,80 лв. с ДДС, по средни пазарни цени към момента на настъпване на процесното застрахователно събитие. Вещото лице е достигнало до фактическия (доказателствен) извод, че панел заден ляв е заведен като увреден детайл в предходна щета № 13019030105693/26.07.2019 г., който не е възстановен, което установило и от огледа за подновяване на застрахователната полица от 03.09.2019 г., поради което при определяне на стойността на разходите за ремонта на автомобила по щета № 13019030107509 е извадена стойността на този детайл. По аналогични съображения вещото лице е приспаднало от стойността на разходите за ремонта на автомобила по щета № 13020030102102 стойността на таван купе, тъй като този детайл е заведен като увреден в предходна щета № 13019030105694/26.07.2019 г., за което било изплатено обезщетение и автомобилът не е представен за отремонтiran.

При така установените правнорелевантни обстоятелства, чрез събраните по делото доказателствени средства, съдът по правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК приема следното от правна страна:

Правната норма, регламентирана в чл. 405, ал. 1 КЗ, предвижда възможността да бъде ангажирана отговорността на застрахователя по имуществено застраховане при наличие на вреди за застрахования, настъпили в резултат на покрито застрахователно събитие (риск) и действително застрахователно правоотношение към момента на увреждането между пострадалия и ответника, възникнало от договор за имуществено застраховане на увредената вещ. В тежест на ищеца, съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК, е да установи при условията на пълно и главно доказване тези материални предпоставки и размера на вредата, а ответникът следва да докаже, че е заплатил дължимото застрахователно обезщетение в срок, съответно противопоставените правонамаляващи възражения.

В разпоредбата на чл. 498, ал. 1–3 КЗ е предвидено, че увреденото лице, което желае да получи застрахователно обезщетение, е длъжно да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция по реда на чл. 380 КЗ. Увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда само ако застрахователят не е платил в срока по чл. 496 КЗ, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение. От буквалния текст на нормата се изяснява, че в случая законодателят е уредил една допълнителна задължителна абсолютна процесуална предпоставка за надлежното упражняване на правото на иск в процесуален смисъл, за която съдът следи служебно. Следователно, преди ищецът да предяви иска си пред съда, той трябва да е преминал през описаната в чл. 498 КЗ процедура за разглеждане на претенцията пред застрахователя, която по правната си същност съдържа белезите на едно рекламационно производство. В настоящия случай ищцата е отправила писмени застрахователни претенции към ответното застрахователно дружество, но не е съгласна с изплатените ѝ обезщетения.

Както бе изяснено, между страните не съществува спор относно обстоятелството, че през релевантния период между тях е съществувало действително застрахователно правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ по застрахователна полица № 0306ХО494613, действаща за периода от 28.08.2019 г. до 27.07.2020 г. за притежавания от ищеца лек автомобил „Мини Купър“ с рег. № ***. Не е спорно също така, а и от събраните писмени доказателства по несъмнен начин се установява настъпването на процесните застрахователни събития от 25.09.2019 г. и 31.03.2020 г., както и причинените повреди на застрахованото МПС, вследствие на покрит застрахователен риск. В този смисъл настоящата съдебна инстанция счита, че всички елементи на фактическия състав, пораждащ задължението на застрахователя да заплати на застрахования застрахователно обезщетение по чл. 405, ал. 1 КЗ, са осъществени в обективната действителност. Спорът между страните се съсредоточава върху обстоятелството какъв е дължимият от ответника размер на застрахователното

обезщетение за всяко от двете процесни застрахователни събития.

Според константната практика на ВКС, обективирана в Решение № 141/08.10.2015 г. по т. д. № 2140/2014 г. на ВКС, ТК, I т.о., Решение № 37 от 23.04.2009 г. по т. д. № 667/2008 г. на ВКС, ТК, I т.о., Решение № 79 от 02.07.2009 г. по т. д. № 156/2009 г. на ВКС, ТК, I т.о., Решение № 22 от 26.02.2015 г. по т. д. № 463/2014 г. на ВКС, ТК, II т.о., Решение № 209 от 30.01.2012 г. по т. д. № 1069/2010 г. на ВКС, ТК, II т.о., Решение № 235 от 27.12.2013 г. по т. д. № 1586/2013 г. на ВКС, ТК, II т.о., застрахователното обезщетение при вреди на имущество е в размер на действително претърпените и доказани по размер вреди до уговорената в застрахователната полица застрахователна сума. Обезщетението по договор за имуществена застраховка се определя в рамките на уговорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането.

При тези правни съображения съдът намира, че дължимото от застрахователя застрахователно обезщетение следва да се определи, съобразно стойността на ремонта на увредените части по средни пазарни цени към датата на застрахователното събитие. От заключението на САТЕ се установява, че сумата необходима за отстраняване на щетите по застрахования автомобил по щета № 13019030107509 към датата на увреждането възлиза на 606,20 лв., а по щета № 13020030102102 – 1656,80 лв., които не надвишават уговорената в договора застрахователна сума от 4000 лв. Следователно, застрахователното обезщетение за застрахователното събитие от 25.09.2019 г. следва да се определи в размер на сумата от 606,20 лв., като след редуциране на същата с доброволно платеното от застрахователя обезщетение в размер на 86,02 лв., дължимият остатък възлиза на 520,18 лв. По отношение на застрахователното събитие от 31.03.2023 г. съдът приема, че застрахователното обезщетение следва да се определи в размер на сумата от 1656,80 лв., от която да се приспадне доброволно платената от застрахователя сума от 357,92 лв., поради което дължимият остатък възлиза на 1298,88 лв.

С оглед гореизложеното предявените искове с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ се явяват основателни и следва да бъдат уважени изцяло.

По исковете с правно основание чл. 409 КЗ, вр. чл. 86 ЗЗД:

Съгласно разпоредбата на чл. 409 КЗ застрахователят дължи законната лихва за забава върху дължимото застрахователно обезщетение след изтичане срока по чл. 405 КЗ, който не може да е по-дълъг от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по заведената застрахователна претенция.

В конкретния случай ищцата е предявила претенция към застрахователя на 26.09.2019 г. за заплащане на застрахователно обезщетение за настъпилите вреди на 25.09.2019 г., по което е образувана щета № 13019030107509, респ. ответникът застраховател е следвало да плати дължимото застрахователно обезщетение в срок до 17.10.2019 г., поради което след тази дата ответникът е изпаднал в забава. Съдът, съобразявайки определения от БНБ основен лихвен процент за процесния период, с нормативно установената надбавка от 10 пункта, е определил размера на изтеклата за периода от 18.10.2019 г. до 26.09.2022 г. законна лихва за забавено плащане върху главницата от 520,18 лв., а именно в размер на 155,34 лв. В този смисъл искът за мораторна лихва следва да се уважи за тази сума, а да се отхвърли за разликата до пълния му предявен размер от 156,35 лв. и за периода от 11.10.2019 г. до 17.10.2019 г.

По отношение на втората претенция с правно основание чл. 409 КЗ, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД съдът приема, че е сезиран с искане за присъждане на мораторна лихва върху сумата за застрахователно обезщетение от 1298,88 лв. за периода от 22.04.2020 г. до 26.09.2022 г., тъй като ищцата изрично е посочила, че е уведомил застрахователя на 06.04.2020 г. и счита, че 15 дни след уведомяването за щетата е изпаднал в забава, т.е.

на 22.04.2020 г., а с изписването на дата 22.04.2019 г. в исковата молба е допусната техническа грешка.

Ищцата е предявила втората претенция към застрахователя на 06.04.2020 г. за заплащане на застрахователно обезщетение за настъпилите вреди на 31.03.2020 г., по което е образувана щета № 13020030102102, респ. ответникът застраховател е следвало да плати дължимото застрахователно обезщетение в срок до 29.04.2020 г. (17.04.2020 г. и 20.04.2022 г. са официални почивни дни), поради което след тази дата ответникът е изпаднал в забава. Съдът, съобразявайки определения от БНБ основен лихвен процент за процесния период, с нормативно установената надбавка от 10 пункта, е определил размера на изтеклата за периода от 30.04.2020 г. до 26.09.2022 г. законна лихва за забавено плащане върху главницата от 1298,88 лв., а именно в размер на 317,50 лв. В този смисъл искът за мораторна лихва по тази претенция следва да се уважи за тази сума, а да се отхвърли за разликата до пълния му предявен размер от 320,39 лв. и за периода от 22.04.2020 г. до 29.04.2020 г.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК с оглед уважената и отхвърлена част на исковете в полза на ищеца следва да се присъдят сторените от него съдебни разноси, съгласно представения списък по чл. 80 ГПК и приложените доказателства за реалното им извършване, в размер на сумата от 1996,60 лв., представляваща сбор от заплатени държавна такса, депозит за САТЕ и за адвокатско възнаграждение. Съдът намира своевременно наведеното от ответника възражение по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение на ищцата в размер на 1600 лв. за неоснователно, доколкото същото се явява в минималния размер, предвид предявените четири кумулативно обективно съединени искове, по всеки от които се дължи адвокатско възнаграждение, съгласно чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размера, посочен в чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата.

На основание чл. 78, ал. 3 и 4 ГПК ответникът има право на съдебни разноси, съобразно отхвърлената и прекратената част от исковете, а именно в размер на 35,36 лв., представляващи сбор от заплатен депозит за САТЕ и за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Районен съд – Варна

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЗАД А.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2, **да заплати** на Н. К. Н. – П.А, ЕГН *****, с адрес гр. Варна, ул. „Студентска“ № 13, ет. 4, ап. 23, сумата от **520,18 лв.** (петстотин и двадесет лева и осемнадесет стотинки), представляваща разликата над признатото от застрахователя и изплатено застрахователно обезщетение в размер на 86,02 лв. по договор за имуществено застраховане за Застраховка „Каско“ и „Злополука“ по застрахователна полица № 0306ХО494613, действаща за периода от 28.08.2019 г. до 27.07.2020 г., за вреди от настъпило застрахователно събитие на 25.09.2019 г. в гр. Варна, ул. „Дойран“, на лек автомобил „Мини Купър“ с рег. № ***, за което е заведена щета № 13019030107509, на основание чл. 405, ал. 1 КЗ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба – 27.09.2022 г., до окончателното ѝ заплащане, и сумата от **155,34 лв.** (сто петдесет и пет лева и тридесет и четири стотинки), представляваща мораторна лихва върху сумата за застрахователно обезщетение по щета № 13019030107509 за периода от 18.10.2019 г. до 26.09.2022 г., на основание чл. 409 КЗ, вр. чл. 86 ЗЗД, като ОТХВЪРЛЯ иска за мораторна лихва за разликата над присъдената сума от 155,34 лв. до пълния предявен размер от 156,35 лв. и за периода от 11.10.2019 г. до 17.10.2019 г.

ОСЪЖДА „ЗАД А.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2, **да заплати** на Н. К. Н. – П.А, ЕГН *****, с адрес гр. Варна, ул. „Студентска“ № 13, ет. 4, ап. 23, сумата от **1298,88 лв.** (хиляда двеста деветдесет и осем лева и осемдесет и осем стотинки), представляваща разликата над признатото от застрахователя и изплатено застрахователно обезщетение в размер на 357,92 лв. по договор за имуществено застраховане за Застраховка „Каско“ и „Злополука“ по застрахователна полица № 0306ХО494613, действаща за периода от 28.08.2019 г. до 27.07.2020 г., за вреди от настъпило застрахователно събитие на 31.03.2020 г. в гр. Варна на паркинг до ул. „Студентска“ № 13, на лек автомобил „Мини Купър“ с рег. № ***, за което е заведена щета № 13020030102102, на основание чл. 405, ал. 1 КЗ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на исквата молба – 27.09.2022 г., до окончателното ѝ заплащане, и сумата от **317,50 лв.** (триста и седемнадесет лева и петдесет стотинки), представляваща мораторна лихва върху сумата за застрахователно обезщетение по щета № 13020030102102 за периода от 30.04.2020 г. до 26.09.2022 г., на основание чл. 409 КЗ, вр. чл. 86 ЗЗД, като ОТХВЪРЛЯ иска за мораторна лихва за разликата над присъдената сума от 317,50 лв. до пълния предявен размер от 320,39 лв. и за периода от 22.04.2020 г. до 29.04.2020 г.

ОСЪЖДА „ЗАД А.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2, **да заплати** на Н. К. Н. – П.А, ЕГН *****, с адрес гр. Варна, ул. „Студентска“ № 13, ет. 4, ап. 23, сумата от **1996,60 лв.** (хиляда деветстотин деветдесет и шест лева и шестдесет стотинки), представляваща сторени съдебни разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА Н. К. Н. – П.А, ЕГН *****, с адрес гр. Варна, ул. „Студентска“ № 13, ет. 4, ап. 23, **да заплати** на „ЗАД А.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2, сумата от **35,36 лв.** (тридесет и пет лева и тридесет и шест стотинки), представляваща сторени съдебни разноси, на основание чл. 78, ал. 3 и 4 ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд – Варна в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от Решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____